

Sygn. akt IV KK 464/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 października 2018 r.,
sprawy **W. K.**
skazanego z art. 178a § 4 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt IX K [...]

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. na ul. P. będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w wartości 2,86 promila alkoholu we krwi prowadził samochód osobowy marki A. o nr rej. [...] w ruchu lądowym będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tym samym nie dostosował się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział IX Karny w sprawie o sygn. IX K [...] wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 roku

oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział III Karny w sprawie III K [...] z dnia 10 czerwca 2008 roku

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 i 1 k.k.

II. w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. na ul. P. stosował wobec funkcjonariuszy Policji sierż. szt. J. Z., sierż. K. D., sierż. R. P., st. post. T. J. przemoc w postaci szarpania i wrywania się im, podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych - czynności zatrzymania podejrzanego, w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej, a ponadto przez używanie słów uznanych za obelżywe, znieważył ich

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 04 października 2013 r. w R. na [...] odcinku autostrady [...] kierował samochodem marki A. o nr rej. [...] na drodze publicznej nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w G. sygn. akt IX K [...] zakazującego prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres pięciu lat, w czasie obowiązywania od dnia 20 stycznia 2011 r. do dnia 20 stycznia 2016 r.

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

IV. w dniu 07 listopada 2013 r. w K. na odcinku autostrady [...] Węzeł S. kierował samochodem marki A. o nr rej. [...] na drodze publicznej nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w G. sygn. akt IX K [...] zakazującego prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres pięciu lat, w czasie obowiązywania od dnia 20 stycznia 2011 r. do dnia 20 stycznia 2016r.

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

V. w dniu 7 listopada 2013 roku w K. na odcinku autostrady [...] Węzeł S. podczas kontroli drogowej przeprowadzanej w związku z popełnionym wykroczeniem drogowym, stosując podstępne zabiegi w postaci:

- podania szczegółowych danych osobowych swojego brata M. K., jako swoich;
- wykonywania telefonów do znajomych po to, by potwierdzili oni tożsamość oskarżonego, jako M. K., przywożąc mu dokumenty, o których wiedział,

że nie mogą mu zostać przywiezione, gdyż nikt ze znajomych oskarżonego nie był w ich posiadaniu, a ponadto dokumenty te zawierały zdjęcie brata oskarżonego, więc nie mogłyby potwierdzić podanej przez niego tożsamości, które to telefony miały wzbudzić w funkcjonariuszach przekonanie o prawdziwości podanej tożsamości;

- podrobienia podpisu M. K. na dokumentach mandatu karnego serii CM numer [...] oraz mandatu karnego serii CM numer [...] w pozycji czytelny podpis osoby ukaranej - dokonując zapisu o treści „M. K.”, wyłudzając tym samym poświadczenie nieprawdy co do faktu popełnienia przez M. K. wykroczenia przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy Policji co do swojej tożsamości, skierował postępowanie w sprawie o wykroczenie przeciw swemu bratu M. K.

tj. o przestępstwo z art. 235 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 4 października 2013 roku w R. na [...] odcinku autostrady [...] podczas kontroli drogowej przeprowadzanej w związku z popełnionym wykroczeniem drogowym, stosując podstępne zabiegi w postaci podania szczegółowych danych osobowych swojego brata M. K., jako własnych; podpisania się swoim nazwiskiem, jako swój brat o takim samym nazwisku na dokumentach mandatu karnego serii CW nr [...] w pozycji czytelny podpis osoby ukaranej - dokonując zapisu o treści „K.”, wyłudzając tym samym poświadczenie nieprawdy co do popełnienia przez M. K. wykroczenia przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy Policji co do swojej tożsamości, skierował postępowanie w sprawie o wykroczenie przeciw swemu bratu M. K.

tj. o przestępstwo z art. 235 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. na ul. P. podczas kontroli drogowej przeprowadzanej w związku z podejrzeniem popełnienia przez kierującego samochodem marki A. o nr rej. [...] przestępstwa z art. 178a k.k., a także podczas czynności pobierania krwi i innych zaistniałych w trakcie zatrzymania, będąc kierowcą wspomnianego samochodu, przedsięwziął podstępne zabiegi w postaci podania jako swoich danych osobowych swojego brata M. K. oraz przekonania znajomego A. Ł. do potwierdzenia tych danych - w celu skierowania postępowania

karnego o czyn z art. 189a § 1 k.k. przeciw swemu bratu M. K., którego to celu nie osiągnął z powodu powzięcia wątpliwości przez funkcjonariuszy Policji i sprawdzenia tożsamości zatrzymanego

tj. o przestępstwo z art. 235 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt IX K [...]:

1. w miejsce czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku uznał oskarżonego W. K. za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. na ul. P. będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w wartości 2,86 promila alkoholu we krwi prowadził samochód osobowy marki A. o nr rej. [...] w ruchu lądowym będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tym samym nie dostosował się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział IX Karny w sprawie o sygn. IX K [...] wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 roku obowiązującego w okresie od dnia 20 stycznia 2011 roku do dnia 20 stycznia 2016 roku oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział III Karny w sprawie III K [...] z dnia 10 czerwca 2008 roku obowiązującego w okresie od dnia 25 lipca 2008 roku do dnia 25 lipca 2016 roku, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 178a § 4 i § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

3. na mocy art. 49 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

4. na mocy art. 50 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości na stronie internetowej Komendy Wojewódzkiej Policji w [...] przez okres 1 (jednego) miesiąca;

5. uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyroku, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 224

§ 2 w zw. z §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie III i IV wyroku, przyjmując, że czynów tych dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a zatem w warunkach ciągu przestępstw, czym każdorazowo wyczerpał znamiona występku z art. 244 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazał go na jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V wyroku, czym wyczerpał znamiona występku z art. 235 k.k. w zw. art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI wyroku, czym wyczerpał znamiona występku z art. 235 k.k. w zw. art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. w miejsce czynu opisanego w punkcie VII wyroku, uznał oskarżonego W. K. za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. na ul. P. podczas kontroli drogowej przeprowadzanej w związku z podejrzeniem popełnienia przez kierującego samochodem marki A. o nr rej. [...] przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., a także podczas czynności pobierania krwi i innych zaistniałych w trakcie zatrzymania, będąc kierowcą wspomnianego samochodu, przedsięwziął podstępne zabiegi w postaci podania jako swoich danych osobowych swojego brata M. K. oraz przekonania znajomego A. Ł. do potwierdzenia tych danych - w celu skierowania postępowania karnego o czyn z art. 178a § 1 k.k. przeciw swemu bratu M. K., którego to celu nie osiągnął z powodu powzięcia wątpliwości przez funkcjonariuszy Policji i sprawdzenia tożsamości zatrzymanego, czym wyczerpał znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 235 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 235 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 5, 6,7,8,9 wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

11. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 5 sierpnia 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku;

12. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 3.405,74 (trzy tysiące czterysta pięć 74/100) złotych oraz obciążył go opłatą w kwocie 500 (pięćset) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu naruszenie:

„1. przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 31 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonego orzeczenia pomimo faktu, iż oskarżony W. K. był w chwili popełniania zarzucanych mu czynów zabronionych w stanie wyłączającym rozpoznanie ich znaczenia i kierowanie swoim postępowaniem z powodu występowania u niego innych zakłóceń czynności psychicznych spowodowanych zaburzeniami chorobowymi wskazanymi w uzasadnieniu apelacji,

2) art. 178a § 1 i 4 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie

3) art. 235 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie

4) art. 224 § 2 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie

5) art. 226 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie

6) art. 272 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie

7) art. 244 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie i wniósł o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego ze wszystkich zarzucanych mu czynów zabronionych.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów przez Sąd, obrońca zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił nadto:

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1) art. 17 § 1 pkt 1-2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonego orzeczenia pomimo faktu, iż oskarżony w chwili popełniania

zarzucanych mu czynów zabronionych znajdował się w stanie wyłączającym rozpoznanie ich znaczenia i kierowanie swoim postępowaniem z powodu występowania u niego zakłóceń czynności psychicznych wskazanych w uzasadnieniu apelacji;

2) art. 92 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonego wyroku bez uwzględnienia przez Sąd I instancji rzeczywistego stanu zdrowia oskarżonego istniejącego w chwili popełniania zarzucanych mu czynów, a uniemożliwiającego oskarżonemu rozpoznanie zarzucanych mu czynów i kierowanie swoim postępowaniem;

3) art. 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonego orzeczenia na podstawie dowodów ocenionych przez Sąd I instancji w sposób nielogiczny i sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów tj.:

- na podstawie opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 361-366) niezgodnej z faktycznym stanem zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych i oświadczenia oskarżonego z dnia 27.04.2015 r. złożonego funkcjonariuszom policji, co do jego danych osobowych w stanie wyłączającym świadomość oskarżonego z uwagi na dużą zawartość alkoholu znajdującą się we krwi oskarżonego (tj. 2,86 promila we krwi) oraz inne zaburzenia chorobowe oskarżonego wskazane w treści uzasadnienia apelacji;

- bezpodstawne odmówienie wiary dowodom z dokumentacji medycznej oskarżonego wskazanej w uzasadnieniu, co w konsekwencji uniemożliwiło ustalenie prawdziwego stanu zdrowia oskarżonego *tempore criminis*;

4) art. 171 § 7 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i wydanie zaskarżonego orzeczenia na podstawie dowodu w postaci oświadczenia oskarżonego z dnia 27.04.2015 roku złożonego funkcjonariuszom policji co do jego danych osobowych w stanie wyłączającym świadomość oskarżonego z uwagi na dużą zawartość alkoholu znajdującą się we krwi oskarżonego (tj. 2,86 promila we krwi) i innych zakłóceń czynności psychicznych wskazanych w uzasadnieniu apelacji;

5) art. 324 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i niezłożenie przez oskarżyciela publicznego wniosku o umorzenie postępowania pomimo istnienia przesłanek ustawowych do jego złożenia;

- 6) art. 4 k.p.k. poprzez jego nie zastosowanie, tj. nie przeprowadzenie przez Sąd I Instancji dowodu z przesłuchania istotnego dla sprawy świadka J. Z. na okoliczność ustalenia przyczyny zachowania oskarżonego podczas kontroli drogowej w dniu 27.04.2015 r. przeprowadzonej przez funkcjonariuszy policji, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia błędnego stanu faktycznego, będącego podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia;
- 7) art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie poprzez nie umorzenie postępowania karnego w stosunku do wszystkich zarzucanych oskarżonemu czynów, z uwagi na istnienie przesłanek z art. 31 § 1 k.k.;
- 8) art. 2 § 2 k.p.k. poprzez jego nie zastosowanie i wydanie zaskarżonego orzeczenia na podstawie opinii psychiatrycznej nie odzwierciedlającej prawdziwego stanu zdrowia oskarżonego w chwili popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów zabronionych;
- 9) art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, tj. nieprzeprowadzenie przez Sąd I Instancji przesłuchania funkcjonariusza policji – J. Z. na okoliczność ustalenia przyczyny impulsywnych zachowań oskarżonego podczas czynności służbowych podejmowanych przez funkcjonariuszy policji w dniu 27.04.2015 roku;

3. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I Instancji, że u oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów nie zachodziły przesłanki z art. 31 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że zachodzą w przedmiotowej sprawie przesłanki do zastosowania instytucji z art. 31 § 1 k.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka [...], Sąd Okręgowy w G. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w punkcie 1 wyeliminował ustalenie, że przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz ustalił, iż wyrok Sądu Rejonowego w G. w sprawie IX K [...] wydany został w dniu 2 grudnia 2010 roku; w punkcie 5 ustalił, że przypisanego mu czynu

oskarżony dopuścił się w G. przy ulicy K.; w punkcie 7 ustalił, iż przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się podstępnie wprowadzając w błąd funkcjonariuszy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego; w punkcie 12 obniżył zasądzoną opłatę do kwoty 400 (czterystu) złotych. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie dotyczące kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

„a) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 201 k.p.k., poprzez jego zastosowanie, polegające na wskazaniu przez Sąd II Instancji, art. 201 k.p.k., jako podstawy prawnej oddalenia wniosku dowodowego obrońcy skazanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, którzy wydali opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 lutego 2017 r., a złożonego podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 30 stycznia 2018 r., podczas gdy normą prawa procesowego, zezwalającą na oddalenie wniosku dowodowego stron, jest art. 170 § 1 pkt. 1-6 k.p.k., a podanie błędnej podstawy prawnej orzeczenia, jest rażącą obrazą prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem, nie sposób uznać, iż Sąd II Instancji skutecznie orzekł, co do przedmiotowego wniosku obrońcy skazanego, a pomimo tego zamknął przewód sądowy, czym utrudnił stronie oskarżonej, dalsze zwalczanie niekorzystnej dla skazanego opinii, której ustalenia były podstawą wyroku Sądu II Instancji;

b) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 94 § 1 pkt. 3 i 4 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie, polegające na wskazaniu przez Sąd II Instancji, w postanowieniu z dnia 30 stycznia 2018 r., wydanym podczas rozprawy apelacyjnej, że oddala wniosek dowodowy obrońcy o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, a także poprzez niepodanie jako podstawy prawnej ww. postanowienia art. 170 § 1 wraz ze stosownym pkt. 1 - 6 k.p.k., podczas gdy obrońca skazanego wnosił o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłych, których wydali opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r., a więc również biegłej psycholog, a Sąd II Instancji oddalił wniosek dowodowy

obrońcy na podstawie art. 201 k.p.k., co jest rażącą obrazą prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem, nie sposób uznać, iż Sąd II Instancji skutecznie orzekł co do przedmiotowego wniosku obrońcy skazanego, a pomimo tego zamknął przewód sądowy, czym utrudnił stronie oskarżonej, dalsze zwalczanie niekorzystnej dla skazanego opinii, której ustalenia były podstawą wyroku Sądu II Instancji;

c) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 198 § 1 k.p.k. i art. 195 k.p.k. oraz art. 167 § 1 k.p.k., art. 452 § 2 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, polegające na niedopuszczeniu, choćby z urzędu uzupełniającej opinii biegłych, którzy wydali opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r., ewentualnie na niepowołaniu nowych biegłych w celu wydania opinii co do kwestii wskazanych w postanowieniu Sądu II Instancji z dnia 15 września 2017 r., w wyniku uznania przez Sąd II Instancji, w sposób dowolny a nie swobodny, iż opinii sądowej psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r., nie da się skutecznie podważyć, albowiem została wydana przez dwóch psychiatrów i psychologa, jest obszerna, spójna, wydana w oparciu o uzupełnioną dokumentację medyczną, podczas gdy prawidłowa ocena przedmiotowej opinii, zgodna z zasadami swobodnej oceny dowodów, jednoznacznie wskazuje, iż opinia sądowa psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r., jest niespójna i niepełna, albowiem jak przyznają biegli, nie zdołali oni odczytać w całości dokumentacji medycznej skazanego, a ich wnioski nie zawsze są jednoznaczne, także biegli psychiatrzy nie wskazali, rodzaju badań i testów przeprowadzonych ze skazanym, a także sposobu ich przeprowadzenia, na podstawie których doszli do wniosków zamieszczonych opinii, a nadto biegła psycholog ograniczyła sprawozdanie z przeprowadzonych ze skazanym testów jedynie do podania ich wyników, bez wskazania metodyki ich przeprowadzania, w tym kryterium przyznawania ocen, jak również, ze względu na fakt, iż Sąd II Instancji, w ogóle nie zweryfikował, psycholog kompetencji mgr A.K., a jedynie wykonał nieuzasadniony wniosek biegłej psychiatry, która wskazała, iż do wydania przedmiotowej opinii konieczne jest powołanie biegłego psychologa, wskazując

na konkretną osobą i równocześnie podając termin i miejsce badania skazanego, a także ze względu na fakt, iż Sąd II Instancji, nie przekazał biegłym akt sprawy w niezbędnym zakresie, lecz w całości, tym samym dał możliwość zapoznania się z uprzednimi opiniami biegłych co do kwestii zdrowia psychicznego skazanego, które były przedmiotem ww. opinii, a nadto konieczność zastosowania art. 201 k.p.k., art. 167 § 1 k.p.k. oraz art. 452 § 2 k.p.k., wynikała z faktu pojawienia się nowej dokumentacji medycznej skazanego, wskazującej na znacznie ograniczoną poczytalność skazanego w momencie popełnienia zarzucanych czynów, ze względu na schorzenia neurologiczne, którą nie dysponowali biegli sporządzający opinię z dnia 15 grudnia 2017 r., a jak sam przyznał Sąd II Instancji, kwestia poczytalności skazanego jest na tyle istotna, iż jest to przypadek o którym mowa w art. 167 § 1 zd.3 k.p.k., co jest rażącą obrazą prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem, nie przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lub brak powołania nowych biegłych, skutkowało, iż stan poczytalności skazanego w trakcie popełnienia czynów zabronionych został ustalony w oparciu o niepełną i niejasną opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r.;

d) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, polegające na wydaniu wyroku przez Sąd II Instancji przy pominięciu informacji i wniosków, jakie wynikały z przedłożonej podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 30 stycznia 2018 r., opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 28 stycznia 2018 r., w wyniku uznania jej przez Sąd II Instancji, w sposób dowolny a nie swobodny, za nie mającą znaczenia dla sprawy, podczas gdy prawidłowa ocena powyższej opinii, zgodna z zasadami swobodnej oceny dowodów, prowadzi do wniosku, iż Sąd II Instancji, powinien mieć na uwadze informacje i wnioski wskazane w opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 28 stycznia 2018 r., albowiem opinia została sporządzona na podstawie dokumentacji medycznej dotychczas nieznanej Sądowi II Instancji, która wskazywała, na poważne problemy neurologiczne skazanego, które miały wpływ na jego postępowanie w czasie popełnienia czynów zabronionych, a będących przedmiotem sprawy, a także z uwagi, iż została sporządzona przez lekarza którym

jest biegłym wpisanym na listę biegłych Sądu Okręgowego w K., co jest rażącą obrazą prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem, nie wzięcie pod uwagę informacji i wniosków wynikających z opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 28 stycznia 2018 r., skutkowało, iż stan poczytalności skazanego w trakcie popełnienia czynów zabronionych został ustalony w oparciu o niepełną i niejasną opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r.;

e) rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 178a § 4 k.k. oraz art. 106 k.k., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż czyn którego dopuścił się skazany a opisany w pkt. 1 wyroków Sądów I i II Instancji, wypełnia znamiona czynu z art. 178a § 4 k.p.k., albowiem, zatarcie skazania za uprzednio popełnione czyny z art. 178a § 1 k.k. i orzeczone środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nastąpiło po dacie popełnienia czynu z dnia 27 kwietnia 2015 r., przez skazanego, a opisanego w pkt. 1 wyroków Sądów I i II Instancji i jest irrelevantne dla kwalifikacji prawnej ww. czynu, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 178a § 4 k.k. oraz art. 106 k.k., utrwalona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyraźnie wskazuje, iż zatarcie skazania czynu z art. 178a § 1 k.k., powoduje dekompozycję znamion czynu z art. 178a § 4 k.k., albowiem z chwilą zatarcia skazanie uważa się za niebyłe, a błędna wykładnia ww. norm prawnych jest rażącą obrazą prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, albowiem, art. 178a § 4 k.k., jest zagrożony znacznie większą sankcją niż art. 178a § 1 k.k., tj. jedynie karą pozbawienia wolności, której dolna granica wynosi 3 miesiące, a wymierzona skazanemu kara za czyn z art. 178a § 4 k.k., była najbardziej surową karą jednostkową, która stanowiła również podstawę wymiaru kary łącznej;

f) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 17 § 1 k.p.k. pkt. 1. k.p.k., poprzez jego niezastosowanie, polegające na kontynuowaniu postępowania karnego wobec skazanego za czyny z art. 244 k.k., podczas gdy, ze względu na zatarcie skazań tj. wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r., Sądu Rejonowy w G., Wydział IX Kamy sygn. akt IX K [...] oraz wyroku z dnia 10 czerwca 2008 r., Sądu Rejonowego w G.,

Wydział III Kamy w sygn. akt III K [...], Sąd II Instancji winien umorzyć postępowanie, ze względu na fakt, iż skazany nie popełnił zarzucanych mu czynów, co jest rażąco obrazą prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem ze względu na brak umorzenia postępowania wobec skazanego co do czynów z art. 244 k.k., Sąd II Instancji, kontynuował postępowanie, a także skazał i orzekł wobec skazanego karę za popełnienie ww. czynów;

g) rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu w postaci oświadczenia oskarżyciela posiłkowego M. K. z dnia 16 stycznia 2018 r., w którym informuje o fakcie pogodzenia się z oskarżonym, poprzez uznanie, iż kwestia pogodzenia się oskarżyciela posiłkowego ze skazanym jest bez znaczenia dla sprawy, a w szczególności wymiaru kary, podczas gdy ocena ww. oświadczenia zgodna z swobodną oceną dowodów, jednoznacznie wskazuje, iż fakt pojednania się oskarżyciela posiłkowego z skazanym jest istotny dla sprawy, albowiem świadczy o zmianie sposobu postępowania przez skazanego, próbie naprawienia wyrządzonych szkód, pozytywnej prognozie kryminologicznej, a także ze względu iż oskarżyciela posiłkowego M. K. dotyczył, aż trzy czyny popełnione przez skazanego, co jest rażąco obrazą przepisów prawa procesowego i mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności na wymiar kary”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II Instancji i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W pisemnym stanowisku z dnia 29 czerwca 2018 r. obrońca skazanego wniósł o nieuwzględnienie wniosku prokuratora i rozpoznanie kasacji na rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie ma racji skarżący, gdy twierdzi, że sąd odwoławczy dopuścił się rażącej obrazy przepisów prawa procesowego oddalając złożony przez obrońcę skazanego na rozprawie wniosek o dopuszczenie „dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, którzy opiniowali w niniejszej sprawie” (k. 459).

Rozwijając ten wątek wskazać należy, że całkowicie bezpodstawne jest twierdzenie autora kasacji, że sąd odwoławczy dopuścił się takowej obrazy poprzez to, że jako podstawę prawną oddalenia przedmiotowego wniosku błędnie wskazał art. 201 k.p.k., podczas gdy „normą prawa procesowego, zezwalającą, na oddalenie wniosku dowodowego stron, jest art. 170 § 1 pkt. 1-6 k.p.k.”. Podnosząc ów zarzut skarżący nie zwrócił uwagi na fakt, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, który Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela, „przepis art. 170 § 1 k.p.k. w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego w sprawie wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd nie powołano, albo wniosku o powołanie biegłego odnośnie do zupełnie innego przedmiotu opinii niż ten, którego dotyczy złożona już opinia. Jeżeli natomiast wniosek dowodowy dotyczy powołania nowych biegłych odnośnie do okoliczności objętych wydaną już opinią lub wezwania biegłych na rozprawę w celu wypowiedzenia się co do okoliczności objętych przedmiotem ich opinii, to jego rozpatrywanie, a tym samym uwzględnianie lub oddalanie następuje w oparciu o art. 201 k.p.k., a nie art. 170 § 1 k.p.k.” (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 lipca 2006 r., III KK 456/05, OSNKW 2006, z. 10, poz. 95).

Za rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów art. 94 § 1 pkt. 3 i 4 k.p.k. nie może być również uznana okoliczność, że oddalając na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 r. wniosek obrońcy oskarżonego o „dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, którzy opiniowali w niniejszej sprawie” sąd posłużył się zwrotem „oddalić wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii lekarzy psychiatrów” (k. 459 v.). Wbrew temu, co podnosi skarżący, użycie przez organ *ad quem* przywołanego sformułowania nie świadczy o tym, że organ ten nie rozstrzygnął o wniosku obrońcy w zakresie, w jakim dotyczył on dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej psychologa. Jak wynika bowiem z treści protokołu rozprawy apelacyjnej

sąd odwoławczy opinię wydaną przez biegłych lekarzy psychiatrów i powołanego na ich wniosek psychologa (k. 391 - 403) określał właśnie mianem „opinii biegłych psychiatrów” (k. 459). Posługiwanie się przez sąd taką nazwą, choć może niezbyt precyzyjne, jest jednak – w świetle art. 202 § 1 k.p.k. – usprawiedliwione. W myśl tego przepisu tylko biegli lekarze psychiatrzy są biegłymi uprawnionymi do wypowiadania się o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia biegłego psychologa powołanego do udziału w wydaniu opinii na ich wniosek (art. 202 § 2 k.p.k.) ma charakter opinii posiłkowej i stanowi element kompleksowej opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2002 r., III KKN 318/00, LEX nr 74476). Konkludując należało zatem stwierdzić, że w wyżej wymienionym postanowieniu sąd oddalił złożony przez obrońcę skazanego wniosek dowodowy w całości. Wątpliwości co do tego, w toku rozprawy odwoławczej, nie miał również sam obrońca, który po wydaniu przez sąd przedmiotowego orzeczenia nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jego zupełności.

Oczywiście bezzasadny jest również zarzut dotyczący naruszenia przez sąd *ad quem* art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 198 § 1 k.p.k. i art. 195 k.p.k. oraz art. 167 § 1 k.p.k., art. 452 § 2 k.p.k., „poprzez ich niezastosowanie, polegające na niedopuszczeniu, choćby z urzędu uzupełniającej opinii biegłych, którzy wydali opinię sądową psychiatryczno - psychologiczną z dnia 15 grudnia 2017 r, ewentualnie na niepowołaniu nowych biegłych w celu wydania opinii co do kwestii wskazanych w postanowieniu Sądu II Instancji z dnia 15 września 2017 r.”. W tym kontekście przypomnieć z kolei wypada trafne stwierdzenie, wyrażone przez Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 13 września 2006 r., sygn. akt IV KK 139/06 (OSNwSK 2006, z. 1, poz. 1715), *ż jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k.* Oznacza to, że strona, która domaga się dowodu z opinii uzupełniającej powinna wykazać, w jakim zakresie złożona na piśmie opinia jest niepełna lub niejasna czy wewnętrznie sprzeczna, albo na czym polega jej sprzeczność z inną opinią wydaną w tej sprawie, a więc uprawdopodobnić

zaistnienie sytuacji wskazanych w art. 201 k.p.k. Samo ogólne stwierdzenie, że wnioskodawca chce uzyskać informacje odnośnie do określonych okoliczności, o których mowa w opinii, nie spełnia wymogów uwzględnienia takiego wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., III KK 456/05, OSNKW 2006, z. 10, poz. 95).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że skarżący wniosek o dopuszczenie dowodu „z uzupełniającej opinii biegłych, którzy opiniowali w niniejszej sprawie” uzasadniał wyłącznie niepełnością opinii, w zakresie punktu 1 i 3 postanowienia, spowodowaną faktem, że biegli nie odnieśli się do innych zakłóceń psychicznych oraz kwestii uzależnienia opiniowanego od innych środków odurzających (k. 459 – 459 v.). Wniosek został oddalony z uwagi na fakt, iż sąd odwoławczy tych argumentów nie podzielił. Stanowisko organu *ad quem* co do kompletności opinii biegłych, obszernie omówione na s. 11 - 13 uzasadnienia wyroku odwoławczego, nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że biegli w sposób pełny odpowiedzieli na zadane przez sąd pytanie zawarte w punkcie I.1 postanowienia dowodowego o treści: „czy u oskarżonego W. K. rozpoznaje się chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub inne zakłócenie czynności psychicznych”. Wskazali wszak, że u w/w nie rozpoznają choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, ale rozpoznają zgodnie mieszane zaburzenia osobowości, zespół zależności alkoholowej oraz reaktywny epizod depresji na poziomie łagodnym (k. 403). Oczywiście jest również i to, że biegli badali kwestię uzależnienia opiniowanego od innych substancji psychoaktywnych, co znalazło wyraźne odzwierciedlenie w treści opinii: „nadużywaniu innych substancji o właściwościach psychoaktywnych W. K. przeczy” (k. 399). Odpowiadający temu stwierdzeniu zapis znalazł się również w sporządzonej na zlecenie skazanego opinii dr. X. Y.: „używanie narkotyków neguje” (k. 457). W tej sytuacji nie może dziwić, że zarówno biegli powołani przez sąd, jak i specjalista psychiatra wydający ekspertyzę na zlecenie strony, rozpoznali u badanego zespół zależności alkoholowej, nie stwierdzając uzależnienia od innych substancji psychoaktywnych. Na kwestie te trafnie zwrócił uwagę sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku

akcentując nadto, że żaden z dołączonych do akt dokumentów nie wskazywał na uzależnienie W. K. od tych substancji.

Już w świetle powyższego wyводу analizowany zarzut musi być uznany jako oczywiście bezzasadny. Nie można bowiem nie zauważyć jego oczywistej sprzeczności z treścią wniosku sformułowanego na rozprawie apelacyjnej. Zgłaszając go skarżący nie miał wszak żadnych wątpliwości co do jasności opinii, kompetencji biegłych (wnosił przecież o dopuszczenie dowodu z opinii tych samych biegłych), jak też zakresu udostępnionego im materiału dowodowego. Niepełność opinii wiązał zaś wyłącznie z dwiema wskazanymi wyżej kwestiami. W tej sytuacji jedynie dla zupełności wyводу należy wskazać, że argumentacja przytaczana na uzasadnienie wspomnianego zarzutu kasacyjnego jest zdecydowanie nieprzekonująca. Skarżący nie podał bowiem żadnej okoliczności, która mogłaby świadczyć o tym, że biegła psycholog nie miała kompetencji do wydania opinii. Przytaczane przez autora kasacji argumenty nie wskazują również na to, by przedmiotowa opinia była niejasna lub niepełna. Nie świadczy bowiem o tym w szczególności fakt, że część przekazanej biegłym dokumentacji medycznej była nieczytelna. Z treści opinii jednoznacznie wynika, że mimo nieczytelności niektórych zapisów udostępniony materiał dowodowy biegli uznali zasadniczo za w pełni wystarczający do wydania stanowczej opinii. Brak pewnych dowodów (wyraźnie przez biegłych zasygnalizowany) uniemożliwił im jedynie udzielenie pełnej odpowiedzi na pytanie zawarte w punkcie I. 6 postanowienia (wniosek sformułowany w punkcie 4. opinii – k. 403). Okoliczność ta pozostaje jednak bez związku z wyrażoną przez biegłych stanowczą konkluzją dotyczącą poczytalności skazanego w chwili popełnienia przypisanych mu czynów.

W świetle treści opinii biegłych jako całkowicie nieuprawnione należy również ocenić twierdzenie, że „biegli psychiatrzy nie wskazali, rodzaju badań i testów przeprowadzonych ze skazanym, a także sposobu ich przeprowadzenia, na podstawie których doszli do wniosków zamieszczonych opinii”. Z opinii bardzo wyraźnie wynika wszak, że wydano ją na podstawie dokumentacji medycznej i innych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, autoanamnezy i badania. Nieuzasadniony jest również zarzut, że biegła psycholog nie wskazała metodyki przeprowadzanych badań ani kryterium przyznawania ocen. Biegła psycholog

przedstawiła bowiem obszerne sprawozdanie z dokonanych analiz, a metody przeprowadzenia zastosowanych przez biegłą testów wynikają z ich istoty. Biegłą dokładnie określiła zaś, jakie testy stosowała. Wbrew temu, co sugeruje skarżący, z opinii bardzo wyraźnie wynika też, jakie kryteria były brane pod uwagę przy ustalaniu ich wyników. Podkreślenia wymaga, że na rozprawie odwoławczej obrońca skazanego nie zgłaszał żadnych wątpliwości w tym zakresie i nie wnosił o uzupełnienie opinii w powyższych kwestiach. Oczywiście nietrafny jest również zarzut bazujący na tezie o udostępnieniu biegłym całych akt sprawy, a nie wyłącznie wybranych dokumentów. Okoliczność, że biegli dysponowali całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym poprzednio wydanymi opiniami, nie tylko bowiem nie wpłynęła negatywnie na ich opinię, ale przyczyniła się do tego, iż jest ona pełna, gdyż biegli dysponowali całą konieczną do jej wydania dokumentacją. W tym kontekście należy także przypomnieć, że przepis art. 198 § 1 k.p.k. nie stoi na przeszkodzie udostępnieniu biegłemu całych akt sprawy, jeżeli organ procesowy uzna to za niezbędne dla prawidłowego wydania opinii (tak trafnie T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467, LEX 2014, komentarz do art. 198, teza 1).

Bezzasadne są również twierdzenia, że niepełność analizowanej opinii wynikała z faktu „pojawienia się nowej dokumentacji medycznej skazanego, wskazującej na znacznie ograniczoną poczytalność skazanego w momencie popełnienia zarzucanych czynów, ze względu na schorzenia neurologiczne, którą nie dysponowali biegli sporządzający opinię z dnia 15 grudnia 2017 r.”. Wbrew temu co twierdzi skarżący, biegli dysponowali dokumentacją medyczną dotyczącą schorzeń neurologicznych W. K. i wzięli ją pod uwagę przy sporządzeniu ekspertyzy (k. 395 - 397).

Jako bezpodstawny należało również ocenić zarzut określony przez skarżącego jako „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, polegające na wydaniu wyroku przez Sąd II Instancji przy pominięciu informacji i wniosków, jakie wynikały z przedłożonej podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 30 stycznia 2018 r., opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 28 stycznia 2018 r.” W tym kontekście

przypomnieć należy, że przepis art. 410 nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Jest to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Nie można więc ani kasacyjnego ani apelacyjnego zarzutu opierać na twierdzeniu, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 (K. Eichsteadt (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, D. Świecki (red.), WKP 2018, komentarz do art. 410, teza 5). W analizowanym przypadku sąd odwoławczy bez wątpienia wziął pod uwagę wspomniany dokument i w sposób odpowiadający standardom wyznaczonym przez treść art. 7 k.p.k. ocenił jego znaczenie. Świadczą o tym obszerne wywody zawarte na s. 14 - 15 uzasadnienia wyroku sądu *ad quem*.

Na akceptację nie zasługiwał także zarzut rażącej obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu w postaci oświadczenia oskarżyciela posiłkowego M. K. z dnia 16 stycznia 2018 r. Wbrew bowiem temu, co twierdzi skarżący, a co wynika z treści uzasadnienia orzeczenia sądu *ad quem* (s. 25), organ odwoławczy dokonał należytej i odpowiadającej wymogom określonym w art. 7 k.p.k., oceny tego dowodu. Sąd logicznie i przekonująco wyjaśnił dlaczego „fakt, iż M. K. ostatecznie przebaczył oskarżonemu nie może w świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy stanowić okoliczności szczególnie dla oskarżonego łagodząco wpływającej na wymiar kary”. Przypomnieć również należy, że zgodnie z utrwalonym w doktrynie i judykaturze poglądem nieuwzględnienie „w należyтым stopniu” okoliczności łagodzących nie może być podstawą zarzutu obrazę art. 410 k.p.k. Podniesienie takiego zarzutu byłoby możliwe tylko wtedy, gdyby okoliczności te zostały pominięte przez sąd (zob. K. Eichsteadt, op. cit., teza 6 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2007 r., III KK 236/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 9).

Jako oczywiście bezzasadne należało również ocenić zarzuty oznaczone w petitum kasacji lit. e i f. Podnosząc je skarżący nie zwrócił uwagi na trafne

stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone na gruncie art. 244 k.k., zgodnie z którym *w sytuacji gdy prawomocnym wyrokiem orzeczono wobec sprawcy przestępstwa jeden ze środków karnych wymienionych w treści art. 244 k.k., i w czasie stosowania tego środka sprawca ten do niego się nie stosuje, fakt, że w dacie orzekania za przestępstwo z art. 244 k.k. nastąpiło zatarcie skazania, którym środek karny nałożono, nie oznacza, iż zespół znamion przestępstwa z art. 244 k.k. został zdekompletowany* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 24/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 105). W konsekwencji również zasadne jest stanowisko, że *o ile przeszkodą do przyjęcia wobec sprawcy, któremu zarzucono prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym surowszej odpowiedzialności karnej z art. 178a § 4 k.k. jest fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. również wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania*, to nie stanowi takowej przeszkody zatarcie w dacie wyrokowania skazania, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lipca 2017 r., IV KK 31/17, LEX nr 2334890 oraz w wyroku z dnia 21 marca 2018 r., III KK 36/18, LEX nr 2473767).

Konkludując należało zatem stwierdzić, że wszystkie z podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów okazały się bezzasadne i to w oczywistym - pozwalającym na oddalenie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k. - stopniu.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.